

**ХІІІ Всеукраїнська науково-практична дистанційна конференція
«Облік, оподаткування і контроль: теорія та методологія»
6 грудня 2024 року, м. Тернопіль**

3. Маланкевич В.М., Чубай В.М. Аналіз та внутрішній контроль операцій з основними засобами: проблеми та способи їх вирішення. *Економіка та суспільство*. Випуск 58, 2023.

URL: <https://economyandsociety.in.ua/index.php/journal/article/view/3278>

4. Шестерняк М.М. Сучасний економічний аналіз та його основні види. *Науковий вісник Ужгородського національного університету*. Серія «Міжнародні економічні відносини та світове господарство». Випуск № 20 / 2018. Ужгород, 2018. С. 158-162. URL: [http://nbuv.gov.ua/UJRN/Nvuumevcg_2018_20\(3\)_34](http://nbuv.gov.ua/UJRN/Nvuumevcg_2018_20(3)_34).

5. Audit: local and global aspects: collective monograph /scientific editorship by Doctor of Economic Sciences, Professor Mykhailo Luchko and Doctor Stanislaw Szmitka. Ternopil: WUNU, 2023. p. 11 – 31. ISBN 978-966-654-705-0

Роман МАКІВКА

здобувач кафедри фінансового контролю та аудиту
Західноукраїнський національний університет
м.Тернопіль, Україна

**МІНІСТЕРСТВО ОХОРОНИ ЗДОРОВ'Я: ФУНКЦІЇ ТА ОСОБЛИВОСТІ
РЕГУЛЮВАННЯ ДІЯЛЬНОСТІ МЕДИЧНИХ ЗАКЛАДІВ**

У сучасних умовах реалізація права на охорону здоров'я є важливим елементом забезпечення здорового способу життя громадян. Держава сприяє через фінансування соціально-економічних, медико-санітарних та оздоровчо-профілактичних програм, а також забезпечує санітарно-епідемічне благополуччя населення [1, с. 144]. Виконання державної політики у сфері охорони здоров'я покладається на органи виконавчої влади, зокрема Кабінет Міністрів України та Міністерство охорони здоров'я. Їх завдання включають організацію розробки та впровадження державних цільових програм, створення економічних, правових і організаційних механізмів для підвищення ефективності роботи системи охорони здоров'я.

Кабінет Міністрів забезпечує фінансування, матеріально-технічне постачання закладів охорони здоров'я, органів санітарно-епідеміологічної служби та інших установ, залучених до проведення заходів з ліквідації епідемій. Крім того, він координує ці заходи для забезпечення належного виконання поставлених завдань.

Міністерство охорони здоров'я України виконує важливі функції, спрямовані на забезпечення ефективності системи охорони здоров'я та покращення медичних послуг для населення. Основними напрямками діяльності МОЗ є розробка та реалізація державної політики у сфері охорони здоров'я, впровадження національних стандартів і норм, а також стратегічне планування розвитку галузі. Міністерство здійснює контроль за якістю та безпекою медичних послуг, дотриманням санітарно-епідеміологічних норм і стандартів лікування. Важливим аспектом роботи є координація діяльності медичних закладів різних рівнів, забезпечення їхньої взаємодії з регіональними структурами та розробка бюджетних

**ХІІІ Всеукраїнська науково-практична дистанційна конференція
«Облік, оподаткування і контроль: теорія та методологія»
6 грудня 2024 року, м. Тернопіль**

пропозицій для ефективного фінансування галузі [3].

МОЗ також займається централізованими закупівлями ліків та обладнання, впроваджує програми підготовки й підвищення кваліфікації медичних кадрів. Значна увага приділяється профілактиці захворювань, вакцинації, боротьбі з епідеміями та реалізації програм громадського здоров'я. Крім того, МОЗ співпрацює з міжнародними організаціями, такими як ВООЗ, для впровадження нових технологій і залучення грантів на розвиток медицини. Міністерство ініціює реформи, спрямовані на покращення доступності та ефективності медичних послуг, впроваджує сучасні моделі фінансування й управління закладами охорони здоров'я.

Інформаційна підтримка та просвітництво населення є ще одним важливим завданням МОЗ. Воно проводить інформаційні кампанії, спрямовані на профілактику захворювань, здоровий спосіб життя та підвищення обізнаності громадян про послуги медичної системи. Усі ці функції сприяють стабільному функціонуванню системи охорони здоров'я, її розвитку та забезпеченню якісних медичних послуг для населення України.

Структура Міністерства охорони здоров'я України побудована таким чином, щоб забезпечити ефективне виконання функцій у сфері охорони здоров'я, стратегічного планування та впровадження державної політики. Вона включає центральний апарат, підпорядковані установи, регіональні підрозділи та заклади охорони здоров'я [4]. На чолі МОЗ стоїть Міністр охорони здоров'я, який координує діяльність міністерства та затверджує ключові рішення. Йому допомагають заступники, які відповідають за окремі напрями роботи, та державний секретар, що займається адміністративними питаннями й співпрацею з іншими органами влади. Центральний апарат МОЗ складається з департаментів, які виконують конкретні завдання, а саме медичних послуг, громадського здоров'я, фінансового планування, юридичний, кадрової політики, міжнародної співпраці.

Департамент медичних послуг відповідає за координацію діяльності медичних закладів та розробку стандартів і протоколів лікування. Департамент громадського здоров'я реалізує програми профілактики, вакцинації та боротьби з епідеміями. Департамент фінансового планування займається розподілом бюджетних коштів і контролем фінансових ресурсів. Юридичний департамент забезпечує правову підтримку діяльності міністерства. Департамент кадрової політики організовує підготовку та підвищення кваліфікації медичних працівників. Відділ міжнародної співпраці відповідає за взаємодію з міжнародними організаціями та впровадження міжнародних стандартів у системі охорони здоров'я [2]

До підпорядкованих МОЗ установ належать Центр громадського здоров'я України, що займається профілактикою захворювань і боротьбою з епідеміями, Державна служба з лікарських засобів та контролю за наркотиками, яка контролює обіг ліків, а також наукові й медичні інститути, які проводять дослідження та впроваджують інновації в медицину. На регіональному рівні функції МОЗ виконують департаменти охорони здоров'я обласних та місцевих адміністрацій, які реалізують державну політику в галузі охорони здоров'я. Також МОЗ підпорядковуються медичні заклади, навчальні установи, санаторії, лабораторії та інші спеціалізовані установи. Така багаторівнева структура забезпечує координацію, ефективність

**ХІІІ Всеукраїнська науково-практична дистанційна конференція
«Облік, оподаткування і контроль: теорія та методологія»
6 грудня 2024 року, м. Тернопіль**

і доступність медичних послуг, сприяючи розвитку системи охорони здоров'я України.

Список використаних джерел:

1. Кагановська Т., Горбатова Д. Організаційно-правові засади діяльності Міністерства охорони здоров'я України в період загальнодержавного карантину. Підприємництво, господарство і право. 2020. № 6. С. 143-148
2. Підрозділи МОЗ. URL: <https://moz.gov.ua/uk/struktura>
3. Положення про Міністерство охорони здоров'я України: Постанова Кабінету Міністрів України від 25 березня 2015 р. № 267. URL: <https://moz.gov.ua/uk/polozhennja-pro-ministriv>
4. Рябчук О. Г. Оцінка бюджетних програм міністерства охорони здоров'я України та напрями підвищення ефективності їх виконання. Причорноморські економічні студії. 2018. Вип. 33. С. 228-233

Роман МАКІВКА

здобувач кафедри фінансового контролю та аудиту
Західноукраїнський національний університет
м. Тернопіль, Україна

КОНКУРЕНТОЗДАТНІСТЬ МЕДИЧНИХ ЗАКЛАДІВ

У ринковій економіці конкурентоспроможність є ключовим чинником комерційного успіху підприємств, зокрема медичних закладів. Вона визначається якістю конкурентних переваг, відповідністю послуг ринковим умовам, задоволенням потреб споживачів і прийнятним рівнем цін [4]. Аналіз теорії та практики управління в медичних закладах свідчить про різноманітність підходів до впровадження змін. Ці підходи залежать від масштабу, сфери діяльності клініки та складності технологій, що застосовуються в її роботі. Стратегічне планування в клініках вимагає змін у внутрішньому середовищі, таких як перегляд організаційної політики, функцій персоналу або створення нових структур з нетрадиційними завданнями. Однак багато керівників, особливо приватних клінік, мають лише медичну освіту, що обмежує використання переваг стратегічного менеджменту. У сучасних умовах виникає особлива необхідність приділяти увагу конкурентоспроможності через аналіз стану закладу та планування майбутніх дій. Успішні клініки забезпечують кращі та доступніші послуги з високим рівнем сервісу, що є ключем до їх зростання та успіху на ринку [2, с. 115].

Конкуренція у медичній сфері постійно загострюється, а нестабільність ринкового середовища та недостатня гнучкість медичних закладів створюють загрозу їхньому перспективному розвитку. У цьому контексті розвиток конкурентоспроможності стає ключовим фактором, що дозволяє медичним установам виживати та зміцнювати свої позиції на ринку.

На основі аналізу праць вітчизняних і закордонних дослідників Є. О. Шелест і О. М.